

Ζητήματα Δημοσιονομικῆς Νομοθεσίας

Τὸ Δημοσιονομικὸν δίκαιον καὶ τὸ σπουδαιότερον τούτου τμήμα, τὸ φορολογικόν, κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως εἰκοσαετίαν, ἀποτελεῖ διεθνῶς ἀντικείμενον σοβαρᾶς νομικῆς ἐπεξεργασίας ὡς αὐτοτελὲς ἐν πολλοῖς κλάδοις τοῦ δημοσίου δικαίου. Ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ, ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπεξεργασία τοῦ δικαίου τούτου ἔλαβεν ἑκτασιν ἀξιόλογον. Μόνη ἡ ὑπόμνησις τοῦ ἔργου μεταξὺ ἄλλων τῶν καθηγητῶν Jèze καὶ Trotabas, ἐν Γαλλίᾳ, τοῦ Προέδρου τμήματος τοῦ ἀνωτάτου Φορολογ. Δικαστηρίου τῆς Γερμανίας, Becker (καὶ συντάκτου τοῦ βασικοῦ περὶ φόρων σπουδαίου Γερμανικοῦ Νόμου Reichsabgaben ordnung τοῦ 1919) τῶν καθηγητῶν Bülher, Hensel, Poritz κ. κ. ἄ. ἐν Γερμανίᾳ, τοῦ Griziotti καὶ τῆς σχολῆς του, τῶν Giannini, Pugliese τοῦ δικονομολόγου Cernelutti, καὶ ἄλλων, ἐν Ἰταλίᾳ τοῦ ἐν Βέρνη καθηγητοῦ τοῦ διοικ. δικαίου Blumenstein καὶ ἡ εἰς τὰ εἰδικὰ περιοδικὰ ἄφθονος συμβολὴ αὐτῶν καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξάγῃ τὴν μεγάλην καὶ πρωτότυπον νομικὴν ἐπεξεργασίαν, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὸν νέον τοῦτον κλάδον τοῦ δικαίου.

Ἡ προᾶξις καὶ ἡ φορολογικὴ δικαιοσύνη μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θεωρίας ἐφαρμόζει τὸ φορολογικὸν ἰδίως δίκαιον, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, οὐχὶ ἐμπειρικῶς καὶ περιπτωσιολογικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει γενικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπήδησαν ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τῆς ἐννόμου τάξεως.

Τὴν αὐτοτέλειαν τοῦ φορολογικοῦ δικαίου δὲν νοοῦμεν—ὡς πολλοὶ κατὰ παρεξήγησιν πιστεύουν—ὡς αὐτόρρηκτο καὶ μονομερὴ ἐπεξεργασίαν, κατὰ ἔλευθέραν ἐρμηνείαν τῶν θεσμῶν τῆς ἐννόμου σχέσεως τοῦ φόρου (οὐσιαστικὸν φορολογικὸν δίκαιον) τῆς διαδικασίας τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου καὶ τῶν σχετικῶν ποινικῶν κυρώσεων, (δικονομικὸν φορολογικὸν δίκαιον, ποινικὸν φορολογικὸν δίκαιον), ἀλλ' ἀντιθέτως ὡς τὴν διάγνωσιν τῶν ἰδιορρυθμιῶν τῶν θεσμῶν τοῦ κλάδου τούτου μετὰ ἐνδελεχῇ ἐπεξεργασίᾳ αὐτῶν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ὅλον σύστημα τοῦ δικαίου, διοικητικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀσφαλείας τοῦ δικαίου. Ἡ ἐν συναφείᾳ καὶ πρὸς τὸ ἰδιωτ. δίκαιον ἐπεξεργασία τοῦ φορολογικοῦ δικαίου ἐπιβάλλεται, δεδομένου ὅτι ἡ φορολογικὴ ἐνοχικὴ σχέσις βασίζεται κατὰ κανόνα ἀπὸ ἀπόψεως πραγματικῶν περιστατικῶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνει καὶ ὑπάγει εἰς μορφὰς τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον. Ἐντεῦθεν ἡ δυσχέρεια τῆς νομικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ κλάδου τούτου, προϋποθέτουσα ἐκτὸς τοῦ διοικητικοῦ καὶ πλήρη γνῶσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δικονομικοῦ δικαίου ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν δημοσίαν οἰκονομικήν.

Ἄλλ' ἐνῶ, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τῆς Β' τοῦ ἐπιστημονικῆς δράσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρεάδου, ἡ δημοσιοποικίλη ἐπιστήμη ἔγινεν ἀντικείμενον ἀξιολόγου ἐρεῦνης ἐν Ἑλλάδι, ἀντιθέτως, ἐκτὸς εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων καὶ ἰδίᾳ τῆς σημαντικῆς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην τῆς συμβολῆς τοῦ Γεωργίου Κοφινᾶ, τὸ φορολογικὸν δίκαιον δὲν ἔτυχεν τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ μελέτης τῶν Ἑλλήνων νομικῶν, θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν.

Ἡ νομολογία τῶν φορολογικῶν καὶ τακτικῶν δικαστηρίων, μὴ βοηθουμένη οὔτε ἀπὸ θεωρίαν οὔτε ἀπὸ δικηγόρους, γνωρίζοντάς τι πλεόν τοῦ κειμένου τοῦ φορολογικοῦ νόμου, ἀρκεῖται καὶ αὐτὴ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς συμπτωματοκὰς καὶ ἐμπειρικὰς λύσεις ὑπὸ πνεῦμα κατὰ κανόνα ταμειυτικόν, μὴ ἀποφεύγουσα πάντοτε τὴν μορφὴν τῆς αὐθαιρεσίας.

Ἡ ἡμετέρα «Ἐπιθεώρησις» θεωρεῖ ὑποχρέωσίν της, ἐγκαινιάζουσα τὴν νέαν στήλην ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν τίτλον «Ζητήματα Δημοσιονομικῆς Νομοθεσίας» νὰ συντελέσῃ κατὰ τὰς δυνάμεις της εἰς τὴν βαθμιαίαν καὶ παρ' ἡμῖν ἀνάπτυξιν ἐπιστημονικῆς κινήσεως περὶ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ζωτικῶν θεσμῶν τοῦ δημοσιονομικοῦ δικαίου καὶ ἰδίως τοῦ φορολογικοῦ, τόσον τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ διεθνοῦς, τὸ μὲν διὰ τῆς κριτικῆς ἀνασκοπήσεως τῆς σχετικῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων, διοικητικῶν καὶ τακτικῶν, τὸ δὲ διὰ μελετῶν εἰδικῶν συνεργατῶν ἐπὶ ἐνδιαφερόντων σχετικῶν ζητημάτων, ὡς καὶ παρακολουθήσεώς της σχετικῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιστήμης καὶ πράξεως.